

σύζυγος, ἀλλὰ καὶ πληγὴν ἀνίατον εἰς ὅ,τι ἡ μήτηρ ἔχει προσφιλέστατον, τὰ τέκνα, ἀπολέσασα θυγατέρα καὶ υἱόν, τὴν καλὴν τῆς μητρὸς τέχνην ἀσπασθέντα.

Ἐπὶ τῆς παραλλοῦ ἄκρας τῶν ἡρώϊκων Σπετσῶν ὥσει ἐπὶ βράχου ὑψοῦται μονήρης οἰκίσκος, ἔνθεν μὲν τὴν ἄξενον θάλασσαν βλέπων, ἔνθεν δὲ ὅ,τι μᾶλλον ὑπάρχει πένθιμον καὶ θλιβερόν, τὸ κοιμητήριον. Ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ ἐκεῖνῳ εἶχεν ἀποχωρήσει ἀπὸ πολλοῦ, ὡς ἐν μονῇ, γυνὴ νέα ἐτι τὴν ἡλικίαν, ζῶσα πλέον ἐν αὐτῇ. Ἐν τῇ ἀναγνώσει καὶ ἰδίᾳ τῆς *Θείας Κωμωδίας*, ἐζήτει τὴν λήθην τοῦ πόνου, ὃν ἀπαύστως διέτρεφε, περιποιουμένη καθ' ἐκάστην τὰ ἄνθη, ἅπερ περὶ δύο τάφων προσφιλῶν μετὰ στεργῆς ἐφύτευεν. Ἦτο ἡ καλλιτέχνις, ἡ ἀγωνιώδως ἐρωτῶσα ἡ μᾶλλον ἀπελπιστικῶς ἐπαναλαμβάνουσα μετὰ τοῦ ποιητοῦ τῶν *Μνημάτων* Φωσκόλου :

Σ'τὴν σκιὰν τῶν κυπαρίσσων καὶ μέσα 'τὰ μνημεῖα,
Ποῦ δὲν διαμένουν ἄμοιρα παρηγορίας δακρύων,
Τάχα εἶν' λιγώτερος βαρὺς ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου ;

Καὶ δικαίως ἐμερίμνα· οἱ δύο ἐκεῖνοι τάφοι ἐνέκλειον δι' αὐτὴν πᾶν ὅ,τι ἡγάπησεν ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν τέχνην καὶ τὰ τέκνα, ἅτινα ἡλπίζει ν' ἀναδείξῃ καλλιτέχνας ὡς αὐτὴν· ἐκεῖ ἐνεταφιάσθησαν οἱ ὄνειροι, αἱ ἐλπίδες, πᾶσα αὐτῆς ἡ ὑπαρξίς· ἐκεῖ τέλος, τῇ 20 Μαρτίου 1900, καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων Ἰωάννου καὶ Σοφίας.

Ἦτο δὲ αὕτη ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα, τὸ γένος Μπούκουρη.

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

★ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ★

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΡΑΝ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὁ Θεὸς εἶρε ὁ εὐφυνέστερος συγγραφεύς. Ἀφοῦ ἔγραψε τὸν περὶ λόγον — τὸν Ἀδάμ, — συνέθεσε καὶ τὴν ποίησιν — τὴν Εὐάν. Ἡ μάλιστα, ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπικὴν ποίησιν, ἡσυχολήθη καὶ εἰς τὴν τραγωδίαν, ἣν ἐξέδωκεν εἰς σχῆμα γυναικείας καρδίας.

★

Βλέπων ἐνίοτε καλλιτέχνηδας αἰτινες μαζί μὲ τὸ τάλαρτον τῆς τέχνης ἔχουν καὶ περισσὰ τὰ δῶρα τοῦ κάλλους, ἐσκέφθη τι τέλεια θὰ ἐξωγράφιζαν ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν ὡς μοῦδ' ἐλο τὸν... ἐαυτὸν των.

★

Δὲν ἡξέρω διατί ὁσάκις βλέπω χαμμίαν πενθεράν, μοῦ ἔρχεται πάντοτε εἰς τὸν ροῦν μία... αἰτίσις διαζυγίου.

★

Καὶ ὁ Ἔρως ἔχει τὴν γραμματικὴν του. Ὁ ξύρει τὸ πνεῦμα, περισπᾷ τὴν καρδίαν, συναίρει τὰς θελήσεις, ἐκθλίβει τὰς ἀναμνήσεις, συμπλέκει τοὺς βραχίονας καὶ ἐνίοτε προσπογράφει τὸ γαμήλιον συμβόλαιον.

ΔΙΚ

★ ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ★

ΚΑΒΟΒΑΡΒΑΡΟΣ

Α'.

PEMOΣ καὶ ἀπλοὺς διαγράφεται ἐν τῇ κυανῇ διαυγείᾳ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ Σαλαμίνιας θαλάσσης ὁ κάθος ἐκεῖνος, ὃν ὁ λαὸς καλεῖ ἀκόμη καὶ σήμερον Καβοβάρβαρον.

Ἡ εὐχρος λέξις, ἣν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα αἱ γενεαὶ παρέδωκαν εἰς τὰς ἐπιγενεμένας ἀπὸ τῆς Ναυμαχίας, ἡ θορυβώδης καὶ γοργὴ ἀντήχησις, ἡ ὁποία δονεῖται ἀπὸ τὴν λαϊκὴν ὀνομασίαν τοῦ Κάθου διὰ μέσου τῶν αἰῶνων μαζί μὲ τὸν γοργὸν παφλασμόν τοῦ Σαλαμίνιου κύματος τοῦ θραυμένου ἐπὶ τοῦ Καβοβάρβαρου καὶ τοῦ ὑπεράνω αὐτοῦ στενάζοντος ἀέρος τῆς Σαλαμίνος, ὅστις ἄλλοτε ἔχε πνεύση καὶ ὠθήσῃ τὰς τριήρεις ἐπὶ τοῦ Κάθου, — ὅλη ἡ συμφωνία αὕτη, μού φαίνεται ὡς μία παρατεταμένη διὰ μέσου τῶν χρόνων καὶ τῶν γενεῶν ἀντήχησις τῆς συντριβῆς ἐπὶ τοῦ Κάθου τῶν βαρβάρων, τῆς βαρβαρικῆς ἰσχύος, συντριβῆς δαιμονιώδους, ἣν τὸ κύμα καὶ ὁ ἀὴρ ἀντηχεῖ ἐπιμόνως καὶ ἦν ἡ ἡχώ τῆς λαϊκῆς ὀνομασίας, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἀντιβοᾷ ἀφελῶς εἰς τὴν λέξιν : Καβοβάρβαρος.

Καὶ ἐνῷ ἡ αἰωνίως ἀλλοιουμένη ὑγρὰ θάλασσα τῆς Σαλαμίνος, ἡ ἐγγλείουσα ἐντὸς τῆς τὴν ἡχώ τῶν συρράξεων, τῶν καταθυθίσεων, τῶν βῶν τοῦ θριάμβου καὶ τῶν βαρβάρων κραυγῶν τῆς πανωλεθρίας, ἀπλοῦται ἀπαθῆς, ζωηρῶς πηδῶσα καὶ σπεύδουσα νὰ γελάσῃ θορυβωδῶς μὲ τὸν φλοῖσθον τῆς εἰς τὸν Καβοβάρβαρον, οὗτος τοῦναντίον ἀκίνητος, ἡρεμος καὶ σταθερὸς ζῇ εἰς τὰ ὄνειρα τῶν ὥραιων ἐνδόξων ἀναμνήσεων, τῶν διαυγῶν, ὡς ἡ κυανόλευκος ἀτμοσφαῖρα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπλοῦται, ὡς ἄψυχον σῶμα ἡρώος βωθεῖ ἐντὸς τῆς κυανολεύκου σημαίας κοιμωμένου. Ἀπλοῦται ἐντὸς τῆς θαλάσσης ὁ βραχίονας οὗτος τῆς Σαλαμίνος, εἰς τὸν γρόνον τοῦ ὁποίου συνετρίβη βάρβαρον ναυτικόν, ἀπλοῦται ἡρεμος, ἀπέναντι τῆς εἰς τὸ Ἀττικόν βάθος χανομένης Ἐλευσίνος καὶ ἐγγλείει ὁ ἀθάνατος οὗτος Σαλαμίνιος βρα-